

нарастнала въ цѣла студия, въ която особено е обяснено отношението на законника къмъ по-старото сръбско право, къмъ византийското право и траенето на неговата сила (Ягичовиятъ Архивъ 21, 1900).

Възъ основа на материала, събиранъ още отъ 1878 г., Иречекъ очерта историята на остатъцитѣ отъ римското или по-късно романско население въ градоветѣ на Далмация и неговото историческо отстъпване предъ славянския елементъ; при туй изнесе на яве непознати до сега паметници отъ 13—14 столѣтие на мѣстния романски диалектъ, който е образувалъ преходъ между италиянския и румънския езикъ, и богати списъци на лични имена (*Die Romanen in den Städten Dalmatiens während des Mittelalters*, въ *Denkschriften* на виенската академия 1901 — 1904 три свезки въ 4-о) Сръдно-вѣковната латинска и славянска канцелария на Дубровнишката република Иречекъ описа въ статия начъртана още на 1892 г. и отъ тогава постоянно допълвана (Ягичовиятъ Архивъ, т. 25 и 26, 1903—1904). Заедно съ стария си приятель, прочутия юристъ д-ръ В. Богишичъ, той издаде непечатания до тогава латински статутъ на града Дубровникъ отъ 1272г.; изданието е снабдено съ обширенъ уводъ, приложения и речникъ (*Monumenta historico-juridica Slavorum meridionalium* на югославянската академия, т. 9, 1904). Съ Мюнхенския византологъ професоръ К. Крумбахеръ Иречекъ изработи проектъ за нова сбирка отъ сръдно-вѣковни и нови гръцки грамоти, който презъ май 1894 г. биде приетъ отъ международната асоциация на академиитѣ на конгреса въ Лондонъ.

Иречекъ винаги е билъ цененъ отъ учения свѣтъ. Той е редовенъ членъ на виенската и пражска академии, дописенъ членъ на академиитѣ въ Загребъ, Бѣлградъ, Будапеща, Петербургъ и Мюнхенъ, външенъ членъ на крал. чешко дружество на наукитѣ въ Прага, почетенъ членъ на българското Книжовно дружество и на българското Археологическо дружество въ София, на Матица сръбска въ Нови Садъ и на руския Археологически институтъ въ Цариградъ. Баща му съ своитѣ ордени можеше да получи титлата „свободенъ господинъ“, ала той не направи туй. И синътъ никога не е ламтѣлъ за титли и ордени.

Професоръ Иречекъ принадлежеше, както Луи Леже въ своитѣ реферати често пишеше, къмъ „династия отъ учени“. Отъ дѣда си П. Й. Шафарикъ и баща си Иос. Иречекъ той наследи любовъ къмъ науката и литературата, сръчностъ въ учение на езици, наклонностъ къмъ библиография и библиофилство и познанство съ цѣлата литературна техника. Въ своитѣ университетски лекции Иречекъ често повтаряше правилата за историка: да чете по-често и по-внимателно старитѣ източници, отколкото нови книги и статии; грижливо да изуча всичко, безъ огледъ на езика, на който сж писани изворитѣ; всѣкога да работи безъ предварително съставени